

andre, der har forandret sig i Mellemtiden. Man ser kun Attituden og Sminken og synes, at man er Vidne til en uhyggelig Maskefest. Se, det Tilfælde har været mit, og jeg har taget det Parti at forføje mig bort i al Stilfærdighed. Noget andet Svar paa Deres Spørgsmaal kan jeg ikke give, og det tilfredsstiller Dem rimeligvis ikke.“

Bjørn Hamre havde igen sat sin Hat paa Hovedet. Stokken stod plantet mellem hans Ben, og begge hans vejrbrunede Hænder hvilede paa den.

„Det er Deres egne Samfundskrese, De her har haft for Øje, Godsejer Dihmer. Og selvfølgelig — Tilstandene i dem maa opvække Lede og Afsky hos ethvert rettænkende Menneske. Det er vist og sandt. Men De udtalte engang — og det Ord har jeg ikke glemt — at nu havde Rigdommen i Aartusinder behersket Verden og fordærvet den. Nu var det fra den fattige Mand, Frelsen skulde komme.“

„Det Ord staar jeg ved endnu.“

„Saa maa De undskylde. Saa begriber jeg endnu mindre Deres Optræden.“

„Nej, det gør De velsagtens ikke. De kan jo ikke tilgive Rigdommen, at den er rig, mens jeg bekender mig til den gamle Lære: Jo flere Penge, des flere Plager.“

„Ja, det Sprikvort kender jeg ogsaa. Det er de overfyldte Mavers Suk. Men det var ikke i den Mening, De i sin Tid brugte de Ord, jeg nævnede.“

„Aa nej, jeg tilstaar gerne, at jeg har delt min Tids Overtro. Jeg har smilet ad de gamle Guldmagere i deres Heksekøkkener men taget vore egne Eldoradodrømme alvorligt. — Men det var heller ikke det, vi skulde tale om. Veed De af, Hr. Hamre, at Deres Venner her paa Eggen har truet med at ville brænde Favsingholm ned over Hovedet paa mig? Jeg er ikke netop bange for, at de i bogstavelig Forstand skal gøre Alvor af Truslen; men derfor kan de alligevel gøre mig det hedt nok. Jeg har f. Eks. til Hensigt i den kommende Sommer at begynde nogle større Ombygningsarbejder her paa Gaarden; men jeg hører, at man vil forsøge at boycotte mig, saa jeg ingen Haandværkere